

HOCAM NECATİ ÖNER

Prof. Dr. Mehmet AYDIN

Ben burada Necati Öner hocamızın kitaplarından, makalelerinden çok bir insan olarak şahsiyetinden bahsetmek istiyorum. Çünkü bana göre bir insanı asıl büyük kılan şey, geride bıraktığı satırların ötesinde yaşadığı duruştur. İlahiyat fakültesine öğrenci olarak kaydolduğumda, Necati Hocamız doçentlik tezini hazırlıyordu. Dolayısıyla doğrudan ders hocam olmadı ama bir büyüğüm, bir abim oldu. Onun şahsiyeti, benim için öğretmenliğinden daha kıymetliydi. Zaten şahsiyet meselesi üzerinde her fırsatta durulması gerektiğini düşünüyorum.

İlahiyat fakültesine gelişim de başlı başına bir hikâyedir. İmam hatipten mezun olduktan sonra üniversiteye girmek kolay değildi. Bir sınava girdim, yazma ve konuşma konusunda iyi olduğum halde o imtihanda sıfır aldım. İtiraz ettim, bir ay sonra puanımı on yaptılar. Ama o yıl sistem değişmiş, gençler sınava alınmamıştı. Tam bu sırada bir arkadaşım “gel, belki seni de alırlar” dedi. Elazığ şivesiyle “hele bir gideyim” dedim ve otobüse atladım. Yolda yanımda yaşlı bir zat vardı. Konuşmuyordu, ben de sessiz kaldım. Birden bana dönüp “senin bir derdin var” dedi. Ben de sınav hikâyemi anlattım. Bana sadece “Oğlum, Allah büyüktür” dedi. Fakültenin kapısına girdiğimde görevli hanımefendiye derdimi anlattım, sonra dekanla görüştüm ve böylece hikâyem başlamış oldu.

Burada şunu özellikle vurgulamak isterim: Necati Hocamız bir “şahsiyet” sahibiydi. Doğruya doğru, yanlışla yanlış derdi. Ona bir mesele sorduğunuzda, cevabı aramak için başkasına danışma ihtiyacı duymazdınız. Eşim de ben de ona danışırdık. Hiçbir öğrencisini incitmedi, herkesi insan yerine koydu. Bana da asistanım demezdi; “aynı yerde çalışıyoruz” derdi. Bu insana bir benlik, bir değer veriyor.

Hocamızın şahsiyetini en iyi gösteren olaylardan biri küçük bir şeydi aslında. Bir gün alışverişten sonra para üstü olarak beş lira fazla verilmişti. “Hocam dert etmeyin, yarın götürür teslim ederim” dedim. “Mesele para değil” dedi. “Yarın sabaha kadar o adamın ne düşüneceği.” Ve kalkıp hemen gittik, parayı teslim ettik. İşte bu, kitaplarda bulunmayan bir duruş örneğidir.

Peygamberimizin çevresindeki insanlara baktığımızda onların son derece şahsiyet sahibi olduklarını görürüz. Yeri geldiğinde Efendimize, “Bu sizin görüşünüz mü yoksa ayet midir?” diye sorabiliyorlardı. Eğer ayetse

tartışmaya mahal yoktu; ama değilse, istişare eder, karar verirdi. Bu örnek, şahsiyetin hem imanla hem de fikirle nasıl iç içe olduğunu gösteriyor.

Ben Pakistan'a sık gidip geldim. Orada bir hocaya dedim ki: "Hep başkalarının sözlerini aktarıyorsunuz. Büyüğümüz, cumhurbaşkanımız dedi... Peki, siz kendiniz ne söylüyorsunuz?" Çünkü Allah beni "ben" olarak yarattı. Bunu sordum çünkü insan önce kendi sözüne sahip çıkabilmeli. "Ben buna inanıyorum" diyebilmeli. İşte bu insana bir "benlik", bir şahsiyet kazandırır.

Hocamız Necati Öner de tam böyleydi. Şahsiyet sahibiydi. Bir gün İstanbul'a doçentlik için gideceğimi duyunca telaşla yanıma geldi. Çünkü İstanbul zor yerdir, orada farklı düşünceler vardır, seni sıkıştırabilirler, belki de doçentliği bile engelleyebilirler. Necati hocamız işte benim derdimle dertlenir, çözüm arar, benim için dua ederdi. Bu tür şeyler kitaplarda bulunmaz; şahsiyetin kendisinde vardır.

Bir gün bir haber geldi. Necati Hoca'nın Erzurum'daki lise arkadaşı, o sırada Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde doktordu. Doktor hemen hocamızın ameliyat olması gerektiğini söylemiş. Necati hocam bana "bu hastalık o meşhur hastalık, kalk gidelim" dedi. Sonra ben doktorla konuştum, İngiltere'de çok başarılı ve meşhur bir profesörü önerdi. Onun ameliyat ettiği hastalardan kimse ölmedi, elinizden geliyorsa oraya gidin dedi. Hoca da doktorla görüşmeden sonra bana dönüp "Benim hastalığımı sana söyledi değil mi?" diye sordu. Söylememişti, ama durumun zorluğundan bahsettim. O da gidip doktorla görüştü ve çıktığında bana "Abini İngiltere'ye yalnız mı göndereceksin?" dedi. Ben de şaka olsun diye önce hanımla konuşayım, ben Erzurumlu değilim Elazığlıyım bizde işler öyle değil dedim. İngiltere'ye gittik, doktorlar hastalığı doğruladı ve ameliyat kararı verdiler. Çok zor bir ameliyattı, ama hocamız büyük bir sabırla atlattı. Hatta bir gün hastanede biraz sıkıntılı bir an yaşadı. Doktor çağırdık. Doktor bana "Bu ikinci ameliyat çok riskli, ama ben öleceğini sanmıyorum" dedi. "Çünkü o her şeyle ilgileniyor, en küçük ayrıntıyı bile soruyor. Böyle bir insanın yaşama azmi vardır." Nitekim öyle oldu; altı saatlik ağır bir ameliyattan sağ çıktı.

İlerleyen yıllarda yeni rahatsızlıklarla karşılaştı. Gözü görmez olunca beni arayıp ağladı: "Artık hiçbir şey okuyamıyorum, yapamıyorum" dedi. Hayatının merkezinde okumak, yazmak, üretmek olan bir insan için bu çok ağır bir şeydi. O an şunu düşündüm: İnsan elinden gelen her şeyi yapar, değiştirir, çabalar. Ama bir noktadan sonra yapamaz hale gelir. İşte orada da insanın şahsiyetinde saklı olan sabır ve teslimiyet ortaya çıkar. Hocamız, "Şimdi ne olacak? Belki de bir gözyaşı dökerim" demekle yetindi.